

MIŁOŚĆ... BOSKIEGO SERCA JEZUSA W MYŚLI LEONA XIII

Ks. Grzegorz Mróz

Annum Sacrum

Encyklika papieża Leona XIII *Annum Sacrum* została ogłoszona 25 maja 1899 roku z okazji nadchodzącego Roku Jubileuszowego 1900. Zawiera istotne informacje, uwagi i refleksje papieża dotyczące poświęcenia rodzaju ludzkiego Najświętszemu Sercu Jezusowemu. Leon XIII był gorliwym czcicielem Bożego Serca – należał do Arcybractwa Straży Honorowej Najświętszego Serca Pana Jezusa. Znaczący wpływ na powstanie dokumentu oraz na decyzję o poświęceniu całej ludzkości Bożemu Sercu miała bł. Maria od Boskiego Serca Jezusa, która za pośrednictwem spowiednika przesłała Ojcu Świętemu dwa listy. Ich treść dotyczyła otrzymywanych przez nią prywatnych objawień, w których została wezwana, aby prosić papieża o poświęcenie świata Najświętszemu Sercu Jezusa.

Układ encykliki i treść

Encyklika *Annum Sacrum* składa się ze wstępu, ośmiu punktów oraz Aktu poświęcenia rodzaju ludzkiego Najświętszemu Sercu Jezusowemu. We wstępie papież zachęca wiernych do praktykowania kultu Bożego Serca, odwołując się przy tym do przykładów swoich poprzedników: Innocentego XI, Benedykta XIII, Klemen-

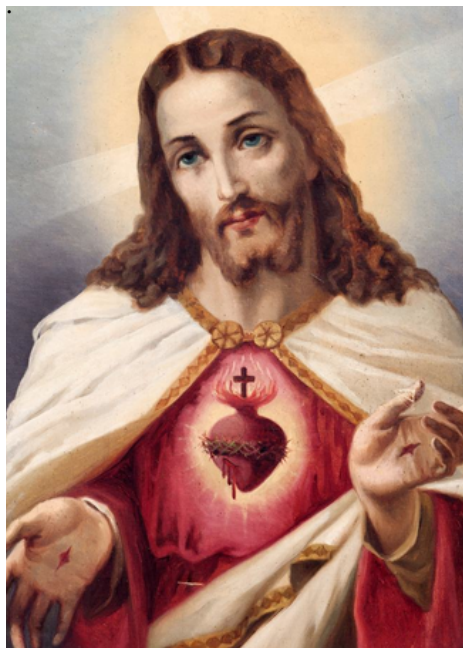
sa XIII, Piusa VI, Piusa VII i Piusa IX. Uważał, że kult ten jest przygotowaniem do głębszego przeżycia Roku Jubileuszowego 1900. Następca św. Piotra podkreśla pragnienie poświęcenia całej ludzkości Bożemu Sercu i stwierdza, że akt ten będzie „koroną i szczytem wszystkich hołdów, jakie kiedykolwiek były Mu oddawane”. Leon XIII podaje kilka motywów uzasadniających to poświęcenie, zwracając szczególną uwagę na duchową

wagę dobrowolnego oddania się Bogu. Opisując Boskie Serce Jezusa i Akt zawierzenia, zapisał: „Serce Boże jest symbolem i żywym obrazem nieskończonej miłości Jezusa Chrystusa, która pobudza nas do odwajemnienia się również miłością. Dlatego jest rzeczą najzupełniej odpowiedzialną poświęcenie się temu Najświętszemu Sercu. Poświęcenie zaś takie nie jest niczym innym, jak oddaniem się Jezusowi Chrystusowi, ponieważ wszelki objaw czci, hołdu i miłości względem Bożego Serca odnosi się w rzeczywistości do osoby samego Chrystusa”.

Pragnienie papieża

Pragnieniem Leona XIII było, aby Aktu poświęcenia dokonano w tym samym dniu na całym świecie. O osobach, które jeszcze nie poznały prawdy o miłości Boga, pisze: „Nie możemy jednak pozostawić w zapomnie-

niu tych, którzy nie zostali jeszcze oświeceni światłem Chrystusowej wiary. Działamy bowiem w imieniu tego, który przyszedł ratować to, co zginęło, i który Krew swoją przelał dla zbawienia rodzaju ludzkiego”. Wymieniając korzyści płynące z Aktu poświęcenia, zauważa: „Ci, którzy znają i kochają Jezusa Chrystusa, odczuwają w sobie wyraźnie wzrost wiary i miłości. Ci, którzy go również znają, ale nie dbają o zachowanie Jego praw i przykazań, będą mogli zaczerpnąć z tego Serca ogień dla rozpalenia w sobie wygasłej miłości. Dla tych wreszcie nieszczęśliwych, którzy żyją jeszcze w ciemnościach zabobonu, będziemy prosić wszyscy razem o pomoc z nieba”. Leon XIII wskazuje, że poświęcenie Sercu Jezusa stanowi lekarstwo na zło obecne w świecie zwłaszcza na niewłaściwe relacje między państwem a Kościołem: „W ustroju tych państw i sposobie ich administrowania nie bierze się pod uwagę prawa Bożego i jego świętej powagi. Ma to na celu wyrugowanie z życia społecznego wszelkich wpływów religii, co jest niemal równoznaczne ze zniszczeniem wiary Chrystusowej i, gdyby to było możliwe, z wygnaniem samego Boga z tego świata”. Kończąc encyklikę, papież – obok podziękowań za uwolnienie od niebezpiecznej choroby – stwierdza: „W Nim należy złożyć nadzieję. W Nim trzeba szukać i od Niego oczekiwać zbawienia wszystkich ludzi”.

Św. Jan Paweł II w nawiązaniu do Leona XIII

Św. Jan Paweł II, odwołując się do encykliki Leona XIII, w orędiu na stulecie poświęcenia ludzkości Naj-

świętszemu Sercu Pana Jezusa zatytułowany: Bóg objawia swą Miłość w Sercu Jezusa (11 czerwca 1999 r.), wyraził uznanie dla tego aktu sprzed stu lat. Papież podkreślił, że „ta radosna rocznica jest też niezwykle stosowną sposobnością do refleksji nad znaczeniem i nad wartością tego doniosłego aktu dokonanego przez Kościół” oraz zaznaczył, że chrześcijanin, który widzi w Sercu Zbawiciela symbol i żywy obraz miłości Chrystusa, a ta z natury przynagla do wzajemnej miłości, powinien również odczuwać potrzebę osobistego udziału w dziele zbawienia. W orędziu Jan Paweł II przypomina, że wielokrotnie zachęcał biskupów, kapłanów, zakonników i wiernych do pielęgnowania w swoim życiu autentycznych form kultu Serca Chrystusa. Kieruje również słowa uznania i zachęty do tych, którzy pogłębiają i rozszerzają kult Serca Jezusowego, posługując się formami dostosowanymi do współczesności, tak aby przekazać go następnym pokoleniom w tym samym duchu, który zawsze go ożywiał. Pa-

pież stwierdza: „Kontemplacja Serca Jezusa w Eucharystii skłoni wiernych do poszukiwania w tym Sercu niezgłębionej tajemnicy kapłaństwa Chrystusa i kapłaństwa Kościoła. W komunii z braćmi pozwoli im zasmakować duchowej słodyczy miłości, czerpanej u samego źródła”. Stulecie poświęcenia Sercu Jezusowemu przypadło na ostatni rok przygotowania do Wielkiego Jubileuszu 2000, dlatego Papież wykorzystując tę zbieżność, pragnął ukazać Serce Jezusa jako Ognisko płomiennej miłości, a zarazem podkreślić, że kult Bożego Serca jest wnikaniem w tajemnicę odkupienia, aby odkryć w niej wymiar miłości, która skłoniła Chrystusa do złożenia zbawczej ofiary. Św. Jan Paweł II kończy orędzie, podkreślając: „Cały kult Serca Jezusa we wszystkich przejawach jest głęboko eucharystyczny; wyraża się w pobożnych ćwiczeniach, które pobudzają wiernych do życia w harmonii z Chrystusem cichym i pokornym sercem”.

